

Premetana zgodbica

Tudi zgodbicam se včasih zgodi, da jih popolnoma premeče, enkrat sem, drugič tja. Včasih zato, ker jih kakšen kuža poje, včasih je doma prehud prepih, včasih pa tudi same rade ponagajajo! Danes sem za vas spisala zgodbico o Velikanu Velikonjcu, ki mi jo je grdo ušpičila! Popolnoma je zamenjala vrstni red svojih stavkov. Pomagajte mi, da jo spravim nazaj v red! V kvadratke pred vsakim delom zgodbe zapiši vrstni red, kako si deli zgodbe sledijo.

Velikan Velikonjec

Na dveh koncih in v treh krajih je živel Velikan Velikonjec. Ko je bil še dokaj majhen – po velikanskih merilih – je vsak dan, navsezgodaj zjutraj, šel v šolo skupaj z ostalimi otroci iz vasi Mičkendol.

Nekje proti koncu zime se je zgodilo, da je Velikan iz Mičkendola zrastel. V hipu ga je poneslo še na tretji konec in v četrti kraj! Zdaj je bil že velikanski ta naš Velikan, njegov prijazen glas pa je postajal vse globlji, odmeval je po dolinah in vse bolj so se ga ljudje iz Mičkendola in okolice bali.

Naš srčni velikan je imel veliko težav v šoli: komaj je stopil skozi vhod, kar po tleh se je potegnil skozi vrata, v učilnici je sedel s skrčenimi kolena, ko pa je moral kaj prebrati, so se otroci poskrili pod mizami in torbicami – njegov močan glas je odmeval po celi šoli.

»Presneti Velikan, boš že tiho?!« bi se drli vaščani iz svojih toplih domov. Velikan bi tedaj pognil ramena, našobil ustnice in potočil eno solzico, majhno solzico – po velikanskih merilih.

Ta bi treščila na drevo in v bližini naredila jezero.

Ljudje so ga zmerjali z imeni, iz sosednje vasi pa bi ga preganjali iz svojih koncev v druge kraje.

Skoraj vsak dan so se meščani jezila na Velikana Velikonjca. V šoli zdaj res ni bilo več prostora zanj, zato je romal sem ter tja, kamor so ga velikanske noge nesle.

»Velikonjci niso dobrodošli pri nas! Izgini!« bi kričali nanj. Ko bi se Velikan kje skrtil, da bi se revež vsaj malo spočil, bi ga našli in žgečkali po podplatih. Niti za hip se naš Velikan ni mogel spočiti.

Čez čas so se vaščani iz Mičkendola rešili Velikana Velikonjca – popihal jo je čez morje, za katero ljudje še vedeli niso, da obstaja. Za seboj pa je pustil deželo iz več koncev in krajev, polno zelenih gozdov in jezer, ki jih je Velikan s svojim pohajkovanjem ustvaril.

Vsak dan je tako Velikan kje potočil svojo majhno velikansko solzico in vsakič bi za seboj pustil jezero takšne ali drugačne oblike.

Mičkendol je zrastel v mesto in Mičkendolci so se ponosno preimenovali v Ljubljančane. Deželo polno gozdov, jezer in voda pa so poimenovali Slovenija.

Ti je šlo? ☺ Če želiš, lahko še narišeš našega Velikana Velikonjca in prepíšeš njegovo zgodbo.

Tvojega izdelka bom zelo vesela! Fotografiraj ga in pošlji na mail:

biljana.makuljevic@os-toncke-cec.si

